

Odškodnění a stanovení výše škody

Určit výši škody lze i tehdy, nemůže-li poškozený prokazatelně vůči svému dlužníku úspěšně dosáhnout uspokojení pohledávky. Stát nemůže odpovídat za škodu způsobenou snížením dobytosti pohledávky poškozeného, pokud by poškozený i bez jakéhokoliv státního zásahu nemohl své právo fakticky vymoci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 4641/2008, ze dne 23.8.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce M. Ch., zastoupeného JUDr. F. Š., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o náhradu škody ve výši 4.460.465,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 21 C 19/2006, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2008, č.j. 28 Co 65/2008-250, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2008, č.j. 28 Co 65/2008-250, se zrušuje. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 9. 2007, č. j. 21 C 19/2006-227, se ve výroku IV., kterým byla zamítnuta žaloba ohledně částky 4.420.000,- Kč s příslušenstvím, a v závislém výroku V., kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení, zrušuje a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

A. Předchozí průběh řízení

Žalobce se domáhal, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit částku 4.460.465,- Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem Policie České republiky v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 44 T 127/2004, v rámci kterého byl žalobce pravomocně zproštěn obžaloby z trestného činu vydírání z důvodu, že skutek, pro nějž byl žalobce stíhán, se nestal. Žalobce uvedl, že Policie České republiky učinila součástí vyšetřovacího spisu originál datosměnky vystavené na částku 4.300.000,- Kč se splatností ke dni 29. 2. 2004. V důsledku odcizení vyšetřovacího spisu došlo i k odcizení směnky, takže žalobce ji nemohl předložit k proplacení. Dále žalobce uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 120.000,- Kč, což zdůvodnil tím, že tato částka mu byla v průběhu trestního řízení odňata a nedůvodně vyplacena PhDr. V. H. Žalobce konečně uplatnil po žalované i nárok ve výši 40.465,- Kč s příslušenstvím jako částky, kterou vynaložil na náklady za obhajobu ve výše uvedeném trestním řízení. Žalobce se s celkovým nárokem ve výši 4.460.465,- Kč nejprve obrátil dne 27. 9. 2005 na Ministerstvo spravedlnosti České republiky, které mu dopisem ze dne 6. 12. 2005 sdělilo, že jeho nárok neuznává.

Žalovaná namítala, že žalobce nemá nárok na zaplacení částky 4.300.000,- Kč, neboť směnečná suma měla být dle slov samotného žalobce zajištěna dalšími instrumenty a nic tedy nebránilo uplatnit nárok i přes ztrátu směnky v běžném civilním řízení mimo režim zákona č. [82/1998](#) Sb. K částce 120.000,- Kč žalovaná uvedla, že byla PhDr. V. H. vyplacena na základě pravomocného rozhodnutí policejního orgánu ze dne 18. 2. 2004, sp. zn. ORIV-1681/2004, přičemž toto rozhodnutí nikdy nebylo pro nezákonnost zrušeno. Ve vztahu k částce 40.465,- Kč žalovaná poukázala na skutečnost, že zákon č. [82/1998](#) Sb. negarantuje náhradu nákladů spojených s realizací práva zvolit si obhájce v trestním řízení.

Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 24. 9. 2007, č.j. 21 C

19/2006-227, žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 40.465,- Kč s příslušenstvím (výrok I.); ohledně příslušenství z celkové žalované částky za období od 7. 12. 2005 do 31. 12. 2005 žalobu zamítl (výrok II.); ohledně úroku z prodlení ve výši 9 % z částky 40.465,- Kč za období od 1. 1. 2006 do 29. 3. 2006 žalobu zamítl (výrok III.); ohledně částky 4.420.000,- Kč (tj. ve vztahu k částce 4.300.000,- Kč a 120.000,- Kč) žalobu zamítl (výroku IV.). V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nárok na zaplacení nákladů obhajoby ve výši 40.465,- Kč je s přihlédnutím ke konstantní judikatuře dle § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona č. [82/1998](#) Sb. důvodný, neboť náklady vynaložené žalobcem na obhajobu vznikly v příčinné souvislosti se sdělením obvinění. Ve vztahu k částce 120.000,- Kč s příslušenstvím soud prvního stupně konstatoval, že uvedená finanční hotovost byla Policií České republiky vydána PhDr. V. H. na základě pravomocného rozhodnutí, které nebylo pro nezákonnost zrušeno. Doplnil, že tímto však není zpochybněno vlastnické právo žalobce, který se tak může domáhat vydání částky přímo proti PhDr. V. H. Konečně ve vztahu k částce 4.300.000,- Kč s příslušenstvím dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalovaná sice porušila svou povinnost, když umožnila odcizení spisu včetně přiloženého originálu směnky, nicméně žalobce přes poučení dle § 118a o. s. ř. neprokázal vznik škody, která mu měla ztrátou originálu směnky vzniknout. Z provedeného dokazování totiž soud zjistil, že PhDr. V. H. jako směnečný dlužník by směnku neproplatil a pohledávka žalobce by nemohla být s ohledem na majetkové poměry uvedeného dlužníka ani vymožena. Soud v tomto směru odkázal na exekuční řízení vedená pod sp. zn. 071 EX 518/05 a zejména pak sp. zn. 071 EX 632/2005, v rámci kterého byl dohledán celkový majetek PhDr. V. H. pouze ve výši cca 150.000,- Kč. Pravomocně nařízené exekuce se přitom týkají pohledávek ve výši 608.000,- Kč, 24.890,- Kč, 8.566,- Kč, 26. 284,90 Kč a 12.966,- Kč (celkem tedy částky ve výši 680.706,90 Kč).

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. května 2008, č. j. 28 Co 65/2008-250, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku IV. potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí převzal skutková zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se s jeho právním posouzením. Ohledně částky 120.000,- Kč uvedl, že stát odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím pouze tehdy, bylo-li pro nezákonnost zrušeno, k čemuž v případě sporného rozhodnutí policie ČR ze dne 18. 2. 2004, sp. zn. ORIV-1681/2004, potažmo usnesení státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 ze dne 13. 4. 2004, č.j. 1 Zt 153/2004-14, kterými byla vydána částka 120.000,- Kč PhDr. V. H., nedošlo. Odvolací soud k náhradě škody za ztracenou směnku ve výši 4.300.000,- Kč uvedl, že za situace, kdy lze ohledně ztracené směnky vést řízení o jejím umoření, jehož účelem je zachovat práva ze ztracené listiny, mohou být uplatněny jako nárok na náhradu škody pouze výdaje vynaložené v umořovacím řízení.

B. Dovolání a vyjádření k němu

Proti výroku I. rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť jde o věc zásadního právního významu. Jako dovolací důvod uvedl nesprávné právní posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Konkrétně uvedl, že:

a) jako nesprávný úřední postup je nutné chápat i situaci, kdy orgánem činným v trestním nebyla vrácena finanční částka ve výši 120 000 Kč, kterou na počátku trestního řízení policejnímu orgánu žalobce vydal a současně nebylo ve vztahu k žalobci učiněno žádné rozhodnutí, kterým by došlo k nápravě, přestože byl finálně zproštěn obžaloby,

b) soudy nižších stupňů se nezabývaly právní podstatou směnečného závazku a účelově se soustředily na to, zda mohla být na směnce uvedená směnečná částka žalujícím věřitelem reálně vymožena na dlužníkovi, ačkoliv majetková situace směnečného dlužníka v době splatnosti datosměnky je v souzené věci nerozhodná.

Dne 12. 11. 2008 podal dovolatel podání označené jako doplnění argumentace dříve podaného

dovolání. V něm doložil i kopii rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 4. 6. 2008, č.j. 11 C 296/2007-58 (právní moc ke dni 2. 9. 2008), kterým byla uložena PhDr. V. H. povinnost zaplatit žalovanému 120.000,- Kč. Dále uvedl, že vzhledem k majetkovým poměrům povinného nelze očekávat uspokojení této pohledávky.

Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

C. Přípustnost

Dovolací soud zjistil, že dovolání je včasné, podané oprávněnou osobou, řádně zastoupenou a splňuje formální obsahové znaky předepsané § 241a odst. 1 o. s. ř. Dále se dovolací soud zabýval přípustností dovolání.

Protože odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v dovoláním napadené věci, může být přípustnost dovolání založena jen za podmínky upravené v § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tj. pokud dovolací soud, za použití hledisek příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí je zásadního právního významu. Ten je podle § 237 odst. 3 o. s. ř. dán zejména tehdy, jestliže napadené rozhodnutí řeší právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu ještě nebyla řešena, která je odvolacími nebo dovolacími soudem řešena rozdílně, nebo také řeší-li odvolací soud určitou právní otázku jinak, než je posuzováno v konstantní judikatuře dovolacího soudu a Ústavního soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. 20 Cdo 2296/2000) nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.). Přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je však dána i tehdy, je-li řízení před odvolacím soudem postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a kterou došlo k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“), příp. též čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“), jak vyplývá např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2005, sp. zn. IV. ÚS 128/05 nebo z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 2030/07.

Dovolací soud dospěl k závěru, že otázku důvodnosti nároku na náhradu škody, která žalobci měla vzniknout odnětím částky ve výši 120.000,- Kč a jejím následním vydáním PhDr. V. H., posoudil odvolací soud v rozporu s hmotným právem. Dále pokud se jedná o otázku výše škody v případech, kdy orgány státu z důvodu nesprávného úředního postupu ztratí směnku, přičemž v následném období (včetně doby, po kterou trvá umořovací řízení) dojde ke změně majetkové situace směnečného dlužníka a ten se stane zcela nebo zčásti insolventním, dospěl dovolací soud k závěru, že uvedená otázka nebyla v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu doposud řešena. Z uvedených důvodů dovolací soud shledal podané dovolání přípustným dle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

D. Důvodnost

Dovolání je důvodné.

I. K námitce nesprávného posouzení nároku na náhradu škody způsobené nevydáním finanční hotovosti ve výši 120.000,- Kč

1. Již za účinnosti zákona č. [58/1969](#) Sb. soudy dovodily, že právo na náhradu škody způsobené usnesením o vznesení obvinění lze uplatnit zpravidla v případech, kdy toto rozhodnutí nebylo zrušeno, ale trestní stíhání příslušné osoby bylo zastaveno nebo tato osoba byla zproštěna obžaloby; smyslu právní úpravy odpovědnosti státu za škodu totiž odpovídá, aby každá majetková újma, způsobená nesprávným či nezákonným zásahem státu proti občanovi (fyzické osobě), byla odčiněna. Systematickým a logickým (extenzivním) výkladem byl proto učiněn závěr, že stejný význam (důsledky) jako zrušení pravomocného usnesení o vznesení obvinění pro nezákonnost má zastavení

trestního stíhání nebo zproštění obžaloby. Proto také Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, nebo rozsudku ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1548/2006, příp. rozsudku ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3489/2007, dovodil, že je-li trestní stíhání zastaveno nebo dojde-li ke zproštění obžaloby, je třeba vycházet z toho, že obviněný trestný čin nespáchal a usnesení o sdělení obvinění nemělo být ani vydáno. Rovněž uvedl, že zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby má stejný význam jako zrušení nezákonného rozhodnutí o vznesení obvinění podle § 8 odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení pod č. 108, svazek č. 49, str. 567, obdobně dovodil, že „...pro účely odškodnění [...] je totiž třeba vycházet z toho, že nebyť vlastního trestního stíhání, nebyl by jednotlivec podroben povinnosti snášet jednotlivé procesní úkony či uplatnění omezovacích institutů včetně výkonu samotné vazby.“ V daném směru je třeba rovněž připomenout i ustálenou judikaturu Ústavního soudu (viz nálezy ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, N 67/36 SbNU 707; nálezy ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 642/05, N 133/46 SbNU 249; nálezy ze dne 3. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 3026/07, N 42/52 SbNU 423; a nálezy ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/2010), podle níž „právní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby, je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li stát být skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů či za jednání, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce.“ Navíc jestliže Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. IV. ÚS 428/2005 (N 185/43 SbNU 115), konstatoval, že samotné trestní stíhání je způsobilé vyvolat dokonce i vznik imateriální újmy, tím spíše je stát povinen reparovat materiální újmu, která v souvislosti s trestním řízením jednotlivci vznikla. Uvedenému názoru odpovídá také již citovaná konstantní judikatura Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10), jakož i Nejvyššího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4657/2010) přiznávající náhradu nákladů vynaložených na obhajobu v trestním řízení, došlo-li později k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby. Obdobně se přiznává imateriální újma za výkon vazby uložené v řízení, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, N 108/49 SbNU 567; příp. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008).

2. V návaznosti na citovanou judikaturu dovolací soud dospěl k závěru, že zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby zakládá při posuzování odpovědnosti státu ve smyslu zákona č. [82/1998](#) Sb. stejné důsledky jako zrušení rozhodnutí pro nezákonnost nejen ve vztahu k rozhodnutí o náhradě nákladů vynaložených na obhajobu, ale také ve vztahu k rozhodnutí o zahájení trestního stíhání nebo o vazbě a stejně tak i ve vztahu k rozhodnutí o odnětí majetku obviněnému a jeho vydání osobě domnělého poškozeného (§ 80 tr. ř.). O posledně uvedenou situaci se jedná v souzené věci. Ostatně pokud shora citovaná ustálená judikatura přiznává v rámci řízení podle zákona č. [82/1998](#) Sb. náhradu imateriální újmy již za samotné zahájení trestního stíhání a materiální újmy za náklady vynaložené na obhajobu, tím spíše je třeba ji přiznat v souzené věci, kde vystupuje do popředí prvek represe spojený s odnětím majetku, stejně jako je tomu i v případě náhrady za odnětí svobody (u vazby). Proto ten, proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno nebo byl zproštěn obžaloby, má podle zákona č. [82/1998](#) Sb. zásadně právo na náhradu škody způsobené též usnesením, kterým byla jeho věc vydána podle § 80 odst. 1 tr. ř. domnělému poškozenému. Takové právo by neměl pouze ten, kdo si vznesení obvinění zavinil sám a dále ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován. Pokud tedy v souzené věci odvolací soud dovodil, že odpovědnost státu ohledně částky 120.000,- Kč, kterou policejní orgán vydal osobě domnělého poškozeného, je vyloučena jen proto, že pravomocné usnesení o vydání této částky nebylo pro nezákonnost zrušeno, je jeho rozhodnutí po právní stránce nesprávné.

3. Z důvodů rozvedených dále v části D. II. tohoto rozhodnutí, na něž dovolací soud odkazuje, dospěl dovolací soud k závěru, že stát odpovídá podle zákona č. [82/1998](#) Sb. za škodu způsobenou vydáním věci osobě domnělého poškozeného i tehdy, pokud se poškozený nemůže svého majetkového práva domoci přímo vůči přímému dlužníku, tj. osobě domnělého poškozeného (v souzené věci vůči PhDr. V. H.).

II. K námitce nesprávného posouzení určení výše škody vzniklé v důsledku ztráty směnky (nárok ve výši 4.300.000,- Kč)

4. Nejvyšší soud předesílá, že je ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. vázán dovolacími důvody vymezenými dovolatelem a že musí vycházet z těch skutkových zjištění, ze kterých vycházely soudy nižších stupňů, jak jsou zachyceny ve spise a vyjádřeny v odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 32 Cdo 1127/2007). V řízení nebyl nijak zpochybněn závěr soudu, že orgány Policie ČR se dopustily nesprávného úředního postupu tím, že došlo k odcizení originálu směnky spolu s vyšetřovacím spisem. Dovolací soud z tohoto závěru vycházel.

5. Ustanovení § 26 zákona č. [82/1998](#) Sb. určuje, že „[p]okud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.“ Podle § 442 odst. 1 obč. zák. „[h]radí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).“

6. Podle teorie i praxe škodou zákon míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Neexistuje-li škoda v době rozhodování soudu o její náhradě, je nárok na náhradu škody uplatněn předčasně, což má za následek zamítnutí žaloby, aniž by bylo třeba zabývat se splněním dalších předpokladů odpovědnosti za škodu. V tomto ohledu však Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010, upřesnil, že určit výši škody lze i tehdy, nemůže-li žalobce (poškozený) prokazatelně vůči svému dlužníku úspěšně dosáhnout uspokojení pohledávky.

7. S ohledem na výše uvedené dospěl dovolací soud k závěru, že v souzené věci žalovaná způsobila žalobci škodu ztrátou směnky jako listiny, která žalobci zakládala právo majetkové povahy. Výše škody se v takovém případě obecně odvíjí z rozdílu mezi plněním, které by se žalobci (poškozenému) dostalo při obvyklém sledu událostí, nebýt nesprávného úředního postupu, a mezi plněním, které se žalobci skutečně dostalo. Soud tak při své úvaze musí předně zjistit výši plnění, kterou věřitel získal uplatněním svých práv od směnečného dlužníka nebo dlužníků. Následně soud musí vzít do úvahy plnění, které by věřitel získal, kdyby mohl datosměnku uplatnit řádným způsobem k proplacení, tj. pokud by nedošlo ke ztrátě datosměnky. Stát totiž nemůže odpovídat za škodu způsobenou snížením dobytosti pohledávky věřitele (poškozeného), pokud by věřitel i bez jakéhokoliv státního zásahu nemohl své právo fakticky vymoci. Dovolatel se tedy mýlí, pokud tvrdí, že majetková situace směnečného dlužníka nemůže mít na určení výše škody způsobené nesprávným úředním postupem vliv.

8. Dále dovolací soud uvádí, že ke vzniku škody může dojít nejen, jak uvedl odvolací soud, vynaložením výdajů na náklady umořovacího řízení, ale také pokud v době ztráty směnky byl směnečný dlužník alespoň částečně solventní a insolventním se stal až v následném období včetně doby, po níž trvalo umořovací řízení.

9. Konečně dovolací soud uvádí, že jakkoliv musí vycházet ze skutkových zjištění, ze kterých vycházely soudy nižších stupňů, jak jsou zachyceny ve spise a vyjádřeny v odůvodnění jejich rozhodnutí, je proces dokazování i proces hodnocení důkazů věcí nalézacího, popřípadě odvolacího soudu jen potud, pokud soudy postupují v hranicích vymezených zásadou volného hodnocení důkazů,

tedy pokud nelze mezi vyslovenými skutkovými závěry a provedenými důkazy konstatovat extrémní rozpor (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 2864/09). Extrémní rozpor mezi skutkovými závěry a provedenými důkazy totiž naplňuje znaky svévole vylučující spravedlivost soudního řízení ve smyslu ustanovení § 1 o. s. ř., resp. čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2001, sp. zn. 29 Cdo 1583/2000), a je i v rozporu s ústavně zakotveným zákazem svévole podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Tak je tomu v souzené věci, neboť soudy nižších stupňů při zjišťování dobytosti směnečné pohledávky vycházely ze závěrů exekučních řízení vedených pod sp. zn. 071 EX 518/05 a 071 EX 632/05, jež byly zahájeny v roce 2005, zatímco ke ztrátě směnky došlo nejpozději dne 30. 4. 2004, kdy byla ztráta Policií ČR zjištěna. Za dané situace zjištění exekutorů o majetku směnečného dlužníka v průběhu roku 2005 logicky nemohou důkazně dokládat zjištění o majetkové situaci směnečného dlužníka v roce 2004. Rozhodnutí porušující ústavně zakotvená práva a povinnosti (čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky) je rozhodnutí mající zásadní právní význam z hlediska nutnosti dodržovat základní principy demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 Ústavy České republiky (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1769/2006, nález Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 2030/07, nebo nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2005, sp. zn. IV. ÚS 128/05).

Protože rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, čímž došlo k naplnění uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., a dále porušily ústavně zakotvený zákaz svévole (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky), jakož i právo na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 36 Listiny základních práv a svobod, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v plném rozsahu včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení zrušil (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o. s. ř.). Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, Nejvyšší soud zrušil v dotčeném výroku IV. včetně závislého výroku V., kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)